

sempre es dalia pels cims; per çò, i perque no s'ajuntes a l'excursió l'hereuet Llaberia, havia preferit sortir amb el vell majordom.

Feia quasi una hora que caminaven, quan el Josep, amb tot l'aplom de qui dona un bon consell, digué:

—Senyoreta, pugui un ratet al matxo, o si no es cansarà molt. Tot el trós que segueix, fins al cim d'aquell turó, son pujades i espadats.

—No, no Josep, pujeu-hi vos al matxo; jo colliré herbes boscanes i belles pedres pel museu del papà.

En Josep, el vell majordom, que no havia sortit mai d'aquelles encontrades, s'admirava que una senyoreta de ciutat, feble i delicada, pogués pujar per aquelles muntanyes, i sapigués de les pedres i de les herbes.

La Maria-Pía, també estava admirada d'aquell paisatge. Contemplava aquells rocams despresos gorcs avall i 'ls de més enllà com si vulguessin despenyar-se. Aquelles terres, semblaven avui, després de segles, habitacions enrunades de passades generacions.

Havien arribat prop dels avencs. El majordom baixà del matxo i 's posà al costat de la senyoreta. No s'hi podia jugar, ni ésser atrevit, amb aquelles boques de bruixa.

—Comenci, comenci a plegar còdols; no 'ls sentirà pas arribar al fons.

—I que és hermòs, que m'agradaria baixar a l'avenc!—feu la Maria-Pía.

—Quin disbarat! Ningú ha pogut trobar-hi la sortida. Qui sap, on arriben!

* *

Al cap-vespre, quan els camps prenién una color vellutada, i la nit, quieta i trista, començava a cobrir-los amb son mantell tristíssim, entrà a casa Dexems, el majordom, escabellat i amb precipitació. Poc després s'oïa el gemegar persistent de la tia. El metge, el rector, el jutge, entràren precipitadament a casa Dexems. Pel poble, correu, amb sentiment profund, la mala nova. La Maria-Pía, la pubilleta, havia caigut a les profunditats d'un avenc, i no contestava a la veu dels qui la cridaven. Era morta!

Tothom la plorava, fins l'hereu Llaberia, que havia sigut despreciat per la Maria-Pía, com ho havien sigut tots els joves del poble.

A l'endemà, mentres les campanes, a trenc d'au, toquen a morts, la vella Quima, que 'ls del poble coneixen per la «Bruixa», explica al mig del carrer, en un rotlló de comares, que molts anys ençà, en aquella cova hi quedaven sepultats tots aquells que despreciaven les coses del poble.

Les comares es miraren, i sense dir-se res, el pensament de totes coincidí en que la muntanya havia castigat a la pubilleta, per haver despreciat als joves del poble.

I, la llegenda, és manté viva.

E. MONTSALVAT.

FIGUERES

*Damunt de la immensa plana,
exornada de oliveres,
que oreja la tramontana,
hi veig la ciutat galana
de Figueres.*

*Es la terra freturosa
enamorada de l'art;
fent-la eternament formosa
la seva volta blavosa*

*i el dolç mar
que, enllà lluny, entre boirina,
en holocauste s'entrega
a la platja diamantina,
la qual fendint, s'hi endevina
l'arrel grega*

*del sempre beneït arbre
que n'ompli segles de glòria,
ja abans de la invasió barbre,
perpetuant-ho el blanc marbre
i la història.*

*Els seus camps ens ofereixen
el misteri del perfum
quan màgicament floreixen,
i els nostres cors es deleixen
per la llum*

*vessanta d'amor i vida
que en lloc més la trobareu
com a l'Empordà, exquisida,
per l'ànima que, transida,
encar creu.*

*¡Ardida, neta, llampanta,
voltada de carreteres,
a la plana flamejanta
que el nostre pas ageganta,
hi ha Figueres,
on l'oda esdevé complanta
amb la seva veu vibranta
i a l'entorn de les banderes
d'un poble fidel que cant!*

SALVADOR BORRUT I SOLER.

